

Evropa – soudobá americká kolonie

„La destruction de la puissance américaine sera le début de la paix pour la planète (Zničení americké moci bude počátkem míru na planetě)“

(francouzský politolog Emmanuel Todd)

V dnešní Evropě existují dvě kolonie v pravém slova smyslu. První je anglické (britské) Severní Irsko okupované již přes dvě stě let. Nelze se divit, že ve vstupní hale k muzeu *Titanic* v docích Belfastu stojí ohromný panel „*England is Ireland's Enemy*“. A druhá kolonie? Tou je celá Evropa, novodobý americký vazal. Mnou uvedená jen část dlouhého seznamu „vývozu americké demokracie“ by měl být snad posledním kapkou, která konečně donutí zejména evropský konzervativní svět popřemýšlet alespoň o skoncování politiky dvojího metru a pochopit vizi, že pro trvalý mír v Evropě a ve světě bude nejlépe, když se USA nebudou vměšovat do vnitřních záležitostí jiných států a národů. Bohužel však stále platí historicky podložená zásada, že „historii píšou vítězové“ a vítězové jsou mocní a velcí hráči na geopolitickém poli. Z amerických „pout“ se vazal evropský těžko v dohledné době dostane. Východiskem, ať to zní pro dnešní politickou evropskou elitu nepřijatelné, je těsná politická, ekonomická a občanská spolupráce s Ruskem, pochopit, že opravdovým garantem bezpečnosti v Evropě je i Rusko, které svoji geopolitickou, vojenskou ale hlavně surovinovou a odbytovou silou může Evropu zbavit amerického vazalství. Co to znamená? Návrat k myšlenkám T. G. Masaryka: **„bez Ruska není Evropy – Rusko je součástí Evropy“**. Ať se nám to líbí nebo ne. I v tomto duchu se vine jedna z myšlenek této mé práce. Rusko-evropský „dvojdomek“ musí mít pevné základy se společným dvorkem, ale oddělenými vchody do své části soukromí.

Turbulentní události tohoto století, zejména posledních dvou dekad byly tím pravým impulsem pro moje historicko-analytické bádání o významu a odkazu sovětsko-německého Paktu Ribbentrop-Molotov ze srpna 1939, který v dnešní době různorodým hodnocením ještě více rozděluje Evropu a svět a vyvolává obavy z destabilizace mezinárodní situace s projevy nebezpečí válečných konfliktů, které započala ukrajinsko-ruská krize vpádem ruských jednotek na území Ukrajiny v únoru 2022. Všechny strany pomyslné barikády se předhánějí vzájemnými útoky, která mají daleko do skutečných reálií. Dochází k nebezpečné situaci, kdy je ze slovníku norem mezinárodního práva vylučován pojem „sdílené bezpečnosti“ a „sdílené odpovědnosti“, a naopak je obohacován o normy dříve nemyslitelné a ve své podstatě nehumánní a zločinecké:

norma kolektivní národní odpovědnosti za činy svých režimů, a norma „dvojího metru“ aneb „není anexe jako anexe“. Západní svět, který byl po dlouhá desetiletí konzervativně zvyklý na poválečný světový řád, kdy velmoci USA a SSSR striktně dodržovaly své dohody z Jalty, přestal zejména po rozpadu SSSR vnímat nové radikální změny na celosvětovém geopolitickém poli. Byly a stále jsou ignorovány takové jevy, jako vznik nových ekonomických a geopolitických center, která se hlásí o svá práva rozhodovat o celosvětových vztazích a nesmiřují se s ustálenými poválečnými pravidly.

Foto: Klasický příklad vazalství Evropy. Jednání v Bílém domě dne 18. 8. 2025 o ukončení války na Ukrajině. „Učitel“ Donald Trump a jeho „žáci“, zleva předsedkyně Evropské komise Ursula von Leyen, německý kancléř Friedrich Merz, francouzský prezident Emmanuel Macron a finský prezident Alexander Stubb „poslušně“ naslouchají.

Zní to dost bombasticky, ale Evropa si neuvědomuje, že svět a mír na něm a vzájemné přátelské soužití všech těchto center vlastně potřebuje novou Jaltskou či Postupimskou konferenci, které by na další dlouhá desetiletí nastolily nový mezinárodní řád. Faktický výstřel k takovému řádu daly samotné Spojené státy, ale i Rusko, jejichž geopolitické a ekonomické zájmy jdou za hranu mezinárodního práva. Dochází k vytvoření nové mapy rozdělení sfér vlivu, započaté pravděpodobně **summitem Trump-Putin v Anchorage**

v srpnu 2025. Z obou stran barikády vychází projevy hlásit se o svá práva a zájmy spíše než diplomatickou tak silovou cestou. V tomto směru bohužel vyniká spíše „demokratický“ západní svět, aniž bychom marginalizovali i podíl nových mocností, nových geopolitických center. Pokusy o takové „konference“ a dohody ztroskotávají na neústupnosti a neochotě stran o vzájemné pochopení a respekt. Koncem minulého a počátkem tohoto století byl toho důkazem jihoevropský vektor, kde genocidní běsnění na půdorysu bývalé Jugoslávie vlastně rozpoutala západní ingerence s podporou jen jedné ze soupeřících stran. Nyní se tento nestabilní vektor přesunul na východ Evropy, na území vlastně postkomunistických zemí. A zase s podporou Západu jen jedné soupeřící strany. Jedny země si chtějí léčit své „rány z dob sovětské okupace“ agresivní rusofobií, druhé zase, spíše druhá, stále „hýčká“ své nostalgické vzpomínky na „širou bez hranic zemi“.

Maďarský ministr zahraničí **Péter Szijjártó** prohlásil v prosinci roku 2025, že *„hlavní evropské členy NATO zachvátil brutální válečný fanatismus.“* A armádní a již i politické jejich špičky volají po „preventivních“ vojenských úderech proti Rusku. Z druhé strany z Kremlu zní prohlášení prezidenta **Vladimíra Putina**, že *„pokud chce NATO s námi válčit, my jsme připraveni válčit okamžitě.“* Prostě Evropa se nepoučila, že to byla ona, kdo rozpoutal obě největší světové války a že to byly Spojené státy, které je musely zachraňovat, i když zejména geopolitické a ekonomické zisky měly též ve svém zorném úhlu, možná prioritně.

ÚVOD

O významu evropské paměti pro budoucnost Evropy

Vysvětlivky dvou důležitých pojmů, které se budou v práci dost často objevovat:

Pakt R-M: Pakt Ribbentrop-Molotov. V textu budu uvádět německo-sovětský pakt z 23. srpna 1939 jako Pakt Ribbentrop-Molotov, a ne Pakt Molotov-Ribbentrop, jak uvádí rezoluce EP. Důvod je zřejmý a vychází ze samotné preambule smlouvy, ve které se uvádí, že „*Vláda Německé říše a vláda Svazu sovětských socialistických republik*“, tj. jako první je uvedena vláda Německé říše a jako první ji podepsal Ribbentrop, proto v našem pojetí je jako první uveden německý ministr zahraničí.

VVV: Velká vlastenecká válka, označovaná pro boj SSSR a jeho národů proti německé agresi v letech 1941–1945.

Dne 19. září 2019 přijal Evropský parlament na popud polských europoslanců (Právo a spravedlnost) z frakce Evropských konzervativců a reformistů drtivou většinou 535 hlasů (66 proti, 52 se zdrželo) usnesení **O významu evropské paměti pro budoucnost Evropy**. Tato rezoluce byl faktickou reakcí na 80. výročí podpisu 23. srpna 1939 v Moskvě **Paktu Ribbentrop-Molotov**, který předznamenal zahájení druhé světové války. Rezoluce rozpoutala ihned dosud trvající lavinu už i tak ostrých a nenávistných diskusí z té či oné strany, kde je vlastně pravda, kdo rozpoutal a zda a proč válečné běsnění zejména v Evropě v letech 1939–1945.

Lidstvo a zejména jeho politické elity historicky dělá jednu zásadní chybu: vytrhávat z kontextu souvislých po sobě jdoucích událostí událost jednu jedinou, a právě tu, která ho momentálně v dané době a v kontextu mezinárodních vztahů zajímá nejvíce v prosazování svého vlastního ega a zistných ideologických a politických zájmů. Politici si uzurpují právo vykreslovat dějiny a historiky odsouvají do pozadí. Proto dochází ke spirále fobií v tu či onu stranu, vlně nenávistných etnických a ideových ataků a prosazování principu kolektivní viny. To vše má jediný důsledek: přepisování historické paměti. Historiici píšou vítězové. Ano, ale v časovém kontextu se jedná o relativní pojem.

Abychom pochopili význam Paktu R-M nemůžeme se limitovat jen hodnocením jeho obsahu a jeho zasazením do dnešních mezinárodních souvislostí, kdy je historicky neprávem zneužíván v sílící rusofobii. Je nanejvýš nezbytné historicky hluboce posoudit, jaké události mu předcházely, zejména na evropské scéně, a to počínaje událostmi spojenými s koncem první světové války až do „slavně neslavného“ Paktu, tedy období let 1918 až 1939. Každá tato událost vnesla bohužel svůj větší či menší, přímý či nepřímý neblahý vklad v roz-

poutání druhého světového válečného konfliktu. Pokud se pozorně zaměříme na danou posloupnost nemůžeme se zbavit dojmu, a pravděpodobně oprávněného, že samotný Pakt byl jen poslední kapkou a že by se kromě SSSR měly „červenat“ i jiné evropské státy, jako Velká Británie, Francie a asi nejvíce Polsko.

A neohraničuji se datem podpisu Paktu R-M, ale hodnotím i události, politické i válečné, které po Paktu následovaly až do ukončení druhé světové války japonskou kapitulací 2. září 1945. Domnívám se, že je to nezbytné, aby čtenář pochopil, jaký „odkaz“ nám Pakt zanechal, zda neguje hrdinské úsilí sovětského lidu v boji proti hitlerovské agresi konstatováním, že o žádnou Velkou vlasteneckou válku (VVV) se nejednalo, že to byl jen propagandistický tah bolševické vlády, zda měl SSSR lví podíl či ne na porážce nacistického Německa, zda by pro blaho národů, zejména vlastních, udělal diktátor Stalin lépe, kdyby sám jako první napadl Německo, nebo v prvních dnech německé agrese v červnu 1941 sám kapituloval před Hitlerem a nepokračoval „hnát“ miliony svých lidí na frontě a v týlu na zbytečnou smrt.

Velkou pozornost věnuji **rusko (sovětsko)-polským vztahům**, které nejen měly přímý vliv na čtvrté rozparcelování Polska mezi sousední mocnosti v roce 1939, ale i na samotnou politiku Polska v meziválečném období, která spíše inklinovala k nacistickému režimu s přípravami na společnou válku proti bolševismu. **Rusofobie je věčná** a jedna z největších historicky lidských fobií trvající od středověku do současnosti. Jaké jsou její příčiny a čemu a komu slouží dnes? A v tomto světle své neoddělitelné místo má podrobná analýza **rusko-ukrajinskému konfliktu**, který nezačal ruskou vojenskou intervencí na „ochranu ruské menšiny na Donbasu a denacifikaci a demilitarizaci Ukrajiny“ v únoru 2022, ale daleko dříve, kdy se na přelomu posledních dvou století začala „míchat“ nacionalistická karta na Ukrajině s podporou Západu a jeho (USA) přímým podílem na státním převratu v roce 2014 a s prvním pokusem o nekrvavý puč při prezidentských volbách roku 2004. Jednalo se ze strany Ruska o „ničím a nikým nevyprovokovaný akt agrese“, jak to tvrdí současná západní politická elita a mainstreamová média, či do této situace dotlačila Rusko protiruská hysterie a intenzivní přepisování historické paměti prosazované na Západě a novým po roce 2014 kyjevským režimem? Totální kolaps politiky „sdílené odpovědnosti“ a „sdílené bezpečnosti“, kdy se neberou v úvahu zájmy a bezpečnost svého souseda dotlačil dnešní Evropu do neuvěřitelné politické a bezpečnostní nestability.

Pro svoji práci jsem využil myšlenky a závěry desítek severoamerických, evropských, sovětských a ruských historiků, analytiků a politiků. Jejich seznam

čtenář uvidí na konci této práce. Dovoluji si čtenáře informovat, že tam, kde to považuji za nanejvýš nutné, vyjadřuji své osobní názory na řadu jevů a událostí popisovaných v mé práci názvem „Názor autora“. To znamená, že kromě citací různých autorů a popisování historických událostí vstupuji do jejich hodnocení svým vlastním komentářem a vlastním hodnocením jednotlivých historických událostí a jejich důsledků.